

10 ~~75~~

145

XXI МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1981 г.

Посветен на 1300-годишнината на България и
XII конгрес на БКП

**СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР
НА
ФИЛХАРМОНИЯТА
ОТ
ГРАД БЪРНО - ЧЕХОСЛОВАКИЯ**

Диригент — н. а. ФРАНТИШЕК ИЛЕК

21 март — събота

22 март — неделя

Начало — 19.30 ч.

Зала — Дом на културата

448038

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868656

ХЕКТОР БЕРЛИОЗ

— Увертюра „Римски карнавал“

БЕНДЖАМЕН БРИТЪН

— Концерт за пиано и
оркестър № 1, оп. 13

Сolist — ИРЖИ СКОВАЙСА

АНТОНИН ДВОРЖАК

— Симфония № 7, оп. 70

Allegro maestoso

Poco adagio

Scherzo. Vivace

Finale. Allegro

СИМФОНИЧНИЯТ ОРКЕСТЪР НА ФИЛХАРМОНИЯ
ТА ОТ ГРАД БЪРНО — ЧССР е основан през 1956 год.
Първият художествен ръководител на състава — Бржет-
слав Бакала, известен диригент и композитор, има особено
големи заслуги за правилното насочване на дейността му,
както по отношение на професионално-изпълнителското му
израстване, така и в овладяването на разнообразен репер-
тоар, в който важно място заемат творбите на Л. Яначек.
В 1959 година ръководството на оркестъра се поема от Ярос-
лав Фогел, а две години по-късно от сегашния му главен
диригент Иржи Валдханс. Съставът се утвърждава като
един от най-изтъкнатите симфонични колективи в страна-
та, осъществява богата и многостранна дейност, сътрудни-
чи на Чехословашкото радио и грамофонната фирма „Суп-
рафон“. Осъществил е с голям успех концертни турнета в
СССР, Полша, ГДР, Италия, Великобритания, САЩ, Ав-
стрия, Швейцария, ФРГ. Гастролите на оркестъра и изклю-
чително високата оценка на музикалната критика за негово
то изкуство потвърждават изключително високото равни-
ще на изпълнителското му майсторство, отреждат му опре-
делено място сред европейските симфонични оркестри. Фил-
хармонията в гр. Бърно е лауреат на държавната награда
„Клемент Готвалд“, а през 1973 година е удостоена с
наградата на фирмата „Супрафон“.

Н. А. ФРАНТИШЕК ИЛЕК е роден през 1913 год. в гр. Бърно. Завършва консерваторията в гр. Бърно със специалности дирижиране и композиция. Впоследствие усъвършенствува композиционното си майсторство в Прага при бележития композитор В. Новак. След завършване на образованието си работи като концертмайстор и диригент в операта в родния си град, а от 1939 година като диригент на операта в гр. Острава. От 1952 година е назначен за художествен ръководител на операта в гр. Бърно. Същевременно сътрудничи на редица чехословашки оркестри. Неговата диригентска дейност се отличава с богатството на оперния и симфоничен репертоар, в който заедно с произведения на Л. Яначек, А. Дворжак са намерили място и голям брой творби от класиката и съвременното музикално изкуство. Гостувал е в ГДР, Италия, Турция, Финландия, СССР, Дания. Франтишек Илек е професор по дирижиране в музикалната академия „Яначек“ в Бърно. От 1978 г. е назначен за главен диригент на Държавната филхармония в гр. Бърно. В същата година е удостоен със званието „народен артист“.

ИРЖИ СКОВАЙСА е роден през 1945 год. в гр. Бърно. Клавирното изкуство овладява под ръководството на проф. Фр. Шефер и д-р О. Вондрович. Като студент в музикалната академия „Яначек“ в Бърно е участвувал успешно в редица конкурси в ЧССР, Полша, Италия. Разгръща богата концертна дейност в страната и чужбина, сътрудничи на чехословашкото радио и телевизия.

Иржи Сковайса е пианист с ярко изразени изпълнителски и артистични качества. Владее много богат и разнообразен репертоар. Често е първи изпълнител на клавирните творби на композиторите от своята страна. За изключителната интерпретация на творби от Мартину, Рахманинов, Равел и др. е бил награждаван многократно с премията на чешкия музикален фонд. В 1977 г. е назначен за солист на държавната филхармония в гр. Бърно.

„...Неговото излизане на сцената посеше великолеπιето на интерпретационното майсторство. Той свири с неприпудена самостоятелност, с музикално чувство, безпогрешно мислене и технически блясък...“

Свободне слово, 1968 г.

„...Младият талантлив пианист Иржи Сковайса е омагьосал и овладял публиката с Концерта за пиано в сол-мажор от Равел...“

Ровност, 1973 г.

ХЕКТОР БЕРЛИОЗ (1803—1869)

Бележитият представител на френския музикален романтизъм завършва през 1838 г. операта си „Бенвенуто Челлини“. Публиката посреща твърде хладно нейната премьера. Неуспехът на операта се дължи преди всичко на пълната ѝ отлика от властващото и ползващото се с голяма популярност италианско оперно изкуство.

По-късно — през 1844 година, Берлиоз създава втора увертюра към същата опера под название „РИМСКИ КАРНАВАЛ“, приета възторжено, а впоследствие става едно от любимите произведения на почитателите на музикалното изкуство.

Увертюрата е показателна за изключителното майсторство на Берлиоз в използването на оркестъра, на отделните инструменти, в постигането на бляскава и с особена емоционална сила, звучност. Тя впечатлява с динамиката на музикалното развитие, с разнообразието на настрояванията и великолепно постигнатите изграждания и кулминации. Отделните епизоди на увертюрата се обединяват от подчертания тонус на музикалното изложение, което довежда до специфичната, празнично-тържествена атмосфера на творбата.

БЕНДЖАМЕН БРИТЪН (1913—1976)

Сред крупните фигури на съвременното изкуство Бритън се откроява със своя оригинален и самобитен музикален стил. Музиката му, без да бъде лишена от конфликтност, драматизъм и дълбочина, е характерна със своята жизненост. Хуманистичните му възгледи и ярко съвременно светоусещане са свързани с подчертания стремеж за постигане на демократичност на музикалния език и яснота на композиционното майсторство. Особена, неповторима свежест на творчеството му придават националните интонации, непосредствено свързани с традициите и богатството на английското музикално изкуство.

Предпочитанията и творческите възможности на Бритън са многостранни. Към най-значителните му произведения се отнасят оперите „Питър Граймз“, „Алберт Херинг“, „Сън в лятна нощ“, „Дидона и Еней“; „Смърт във Венеция“, Военен реквием, „Балада за героя“, „Симпъл симфони“, Вариации и фуга по тема на Пърсел, Вариации върху тема на Фр. Бридж и др.

КОНЦЕРТ ЗА ПИАНО И ОРКЕСТЪР № 1 е написан през 1938 г. и редактиран повторно през 1945 год. Въпреки сложността на музикалната фактура, е постигнато чудесно единство на соловата и оркестрова партия, непринуденост и изящество на музикалния израз. Творбата носи типичните стилни особености на творчеството на Бритън от ранния му композиционен период и е издържана в светли и лични тонове.

АНТОНИН ДВОРЖАК (1841—1904)

Изтъкнатият класик на чешкото музикално изкуство написва своята СЕДМА СИМФОНИЯ в периода 1884—1885 год., един от най-плодовитите в неговата творческа биография. Тя се отличава от предишните му симфонични творби по мрачната атмосфера и трагичен патос на отделните части, стремежа по новому да бъде третиран фолклорния песенно-танцов материал и постигането на много по-значително художествено-емоционално внушение. Тя има връзка с неговата „малка четвърта симфония“ и „Хусестка увертюра“. Нейният характер има сходство с творчеството на Брамс, към който Дворжак се е отнасял с внимание и дълбоко уважение.

Чрез двете теми в първата част на симфонията авторът посочва основните линии в развитието на творбата. Втората тема не получава до край своето развитие, но е безспорен двигател на музикалното изграждане. Частта завършва със спокойно и скръбно примирение. Основният музикален образ на следващата част носи характера на подчертано спокоичество, но отново се явяват елементи на напрежение и вътрешна противоречивост. Бавното темпо и привидно успокояване не променя характера на музиката в края на този дял. Динамиката и стремителното движение не довеждат до очакваната смяна на настроението в третата част. Единствено средният епизод, разработен като имитация на канон, постига известно просветление и приповдигнатост на чувството. Възобновяването на движението довежда до една изключителна по своята сила и грандиозност кулминация. Финалът на симфонията също не е решен в традиционния за автора стил. Богатата тематична структура на частта упорито води към утвърждаването на втората тема на първата част, близка до основния музикален образ на „Хусестка увертюра“. Величествените заключителни акорди оформят триумфалния завършек на произведението.

